

Gershwin • Strike Up the Band: Overture

Montsalvatge • Cinco canciones negras

Bernstein • On the Town: Three Dance Episodes

Peña Campo • Cuban Suite

Gershwin • Strike Up the Band: Overture

Montsalvatge • Cinco canciones negras

Bernstein • On the Town: Three Dance Episodes

Peña Campo • Cuban Suite

M E N U

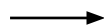
Philzuid

Duncan Ward, conductor

Adriana Bignagni Lesca, mezzo-soprano

2

Credits

Tracklist

Programme note

Recording

January 5, 2024 Theater aan het Vrijthof Maastricht

January 6, 2024 Muziekgebouw Eindhoven

January 9, 2024 PLT Theater Heerlen

January 10, 2024 PLT Theater Heerlen

Producer

Philzuid, Rob Streevelaar

Artistic Director

Rob Streevelaar

Recording Producer

Jacob Händel

Recording Engineer

Kamil Karolak

Live recording

English translation

Peter Lockwood

Traduction française

Catherine Meeùs

[MENU](#)

PHIL
ZUID

Fuga libera

Artistic Director

Charles Adriaenssen

Executive Producer

Julien Lepièce

Design

Stoëmp

Cover Photography

Simon van Boxel

Gershwin • Strike Up the Band: Overture
Montsalvatge • Cinco canciones negras
Bernstein • On the Town: Three Dance Episodes
Peña Campo • Cuban Suite

Philzuid
Duncan Ward, conductor
Adriana Bignagni Lesca, mezzo-soprano

4

www.philzuid.nl

George Gershwin (1898-1937)

M E N U

- 01 . **Strike Up the Band: Overture** 7 ' 24

Published by G. Schirmer / Copyright: New World Music Corp

Xavier Montsalvatge (1912-2002)

Cinco canciones negras*

- 02 . I. Cuba dentro de un piano (text: Rafael Alberti Merello) 4 ' 16
- 03 . II. Punto de habanera (text: Néstor Luján y Fernández) 1 ' 46
- 04 . III. Chévere (text: Nicolas Guillén) 1 ' 51
- 05 . IV. Canción de Cuna para dormir a un negrito 3 ' 04
(text: Ildefonso Pereda Valdés)
- 06 . V. Canto negro (text: Nicolas Guillén) 1 ' 23 5

Published by PEER Musik Verlag / Copyright: Southern Music Company

Leonard Bernstein (1918-1990)

On the Town: Three Dance Episodes

- 07 . I. The Great Lover Displays Himself 2 ' 01
- 08 . II. Lonely Town: Pas de Deux 3 ' 23
- 09 . III. Times Square: 1944 5 ' 15

Published by Boosey & Hawkes / Copyright: Leonard Bernstein Publishing Company,
Warner Brothers inc.

Cuban Suite

10	. I. Mambo	6 '48
11	. II. Dos Palabras	7 '58
12	. III. Canto del abuelo	12 '47
13	. IV. Conga	7 '26

Published and Copyright by Jenny Peña Campo

*Adriana Bignagni Lesca, mezzo-soprano

Philzuid presented a very different New Year's concert in January 2024, as there were very few strictly classical notes and absolutely no Strauss waltzes — instead there was a huge feast of dance music inspired by jazz and Caribbean rhythms. Duncan Ward led the orchestra with an infinitely flexible and contagious beat through exciting pieces by George Gershwin, Xavier Montsalvatge, Leonard Bernstein and Jenny Peña Campo: it's practically impossible to sit still at a symphony concert when works like these are being performed.

It is this precisely this atmosphere of excitement, dance and new beginnings that Philzuid captures in the live recordings on this CD, sterling proof of an orchestra that can handle anything and swing as easily as a big band or an exotic dance orchestra. This is particularly former the case in the march-like opening work, the Overture from George Gershwin's musical *Strike Up the Band* (1927). The work — almost a parody of a military march — opened the show, which initially was a flop. Gershwin, however, was already a composer of repute who had not only proven himself with musicals like *Oh Kay!* and *Funny Face* but who had also enjoyed a great success with his *Rhapsody in Blue* (1924). The musical's lack of success was principally because of its subject matter: Gershwin, his brother Ira who wrote the lyrics and the playwright George Kaufman had created a biting satire on the influence of big business on America's foreign policy. The principal character in the story, the chocolate manufacturer Horace J. Fletcher, wants to get the US government to raise the import tariff on Swiss chocolate. When the government refuses, he dreams of leading an army to war against Switzerland. America of course wins, although Fletcher doesn't come out of it particularly well. The musical only became a success when it returned to Broadway in a revised version with some new songs after the stock market crash of October 1929. The Overture, which had remained the same, was by this time being regularly performed as a concert work. The story goes that the piece cost Gershwin quite

a bit of effort. Ira found his brother wide awake in bed in a hotel one night after four attempts at the piano. ‘Got it,’ was George’s only comment. He immediately played it to Ira, and there it was: the powerful opening to *Strike Up the Band*, which he had found staring at the ceiling.

Afro-Cuban identity

Gershwin had by this time become a role model for many composers thanks to his use of elements of blues and spirituals in serious concert works. This was also true for Xavier Montsalvatge: the Catalan composer who had studied piano and composition in Barcelona was as likely to be inspired by his own Catalan folk music as by the works of Arnold Schoenberg, but he achieved his greatest international success with a song cycle inspired by the music and poems of the Caribbean and of Cuba in particular. He himself said that he stayed close to his Spanish nature with a music that was ‘originally Spanish, had been exported overseas and then re-imported into our country’. The rhythms that the African slaves brought to Cuba were not Spanish in origin; these, together with influences from *habanera*, *guajira* and the Cuban rhumba, also play an important role in *Cinco canciones negras*. The work began in 1945 with *Canción de Cuna para dormir a un negrito*. This song, so full of hope and with lyrics by Ildefonso Pereda Valdès was first performed by the soprano Mercè Plantada; it was such a success that Montsalvatge decided to use it as part of a cycle, adding four songs with poems by other Afro-Cuban poets whose common theme was anti-imperialist in character and which quietly addressed such issues as racism and colonialism. The first song *Cuba dentro de un piano* is a nostalgic reminiscence of the time before US influence became dominant on the island, while the final song *Canto negro* is a celebration of Afro-Cuban identity. Montsalvatge orchestrated the cycle immediately after its premiere; it was in this version that they swiftly became known throughout the world. Philzuid performed them with mezzo-soprano Adriana Bignagni Lesca.

Leonard Bernstein also took Gershwin as a model: not only did he write musicals as easily as he wrote well-crafted symphonies, but he also gladly drew inspiration from jazz, blues and African-American elements. Like Gershwin, he mainly sought recognition as a “serious” composer, but became a great Broadway composer against his will. His Broadway success began in 1944 with *On the Town*, a musical about three sailors about to leave for the front and who celebrate life in New York for a time. The musical was based on *Fancy Free*, a ballet by Bernstein, and became a big hit at the end of World War II with almost five hundred performances over a period of eighteen months. Bernstein’s notes were found to be too sophisticated, however, when a film based on the musical was made in 1949; a large part of Bernstein’s music was replaced with newly composed work.

Bernstein had already incorporated material from the musical into an orchestral work: his *Three Dance Episodes from On the Town* proved to be as successful on the concert stage as the musical was on Broadway. The first episode is an ecstatic dream scene in which one of the sailors — shy Gabey — dreams that he actually meets the young lady pictured on the subway poster. In the melancholic *Lonely Town*, the same Gabey sees another sailor flirting with a young woman and then rejecting her for her naivety. The final section, *Times Square: 1944*, not only focuses on New York’s most famous square but is also a set of variations on the musical’s most famous theme, *New York, New York* — which should not be confused with the other *New York, New York* that Frank Sinatra made famous. The three dance scenes feature everything that would later come to characterise Bernstein’s works: nostalgic strings, swinging horns, and music impregnated with the sounds of jazz and the blues.

Philzuid returns to Cuban folk music, the primary inspiration for Xavier Montsalvatge's songs, with Jenny Peña Campo's *Cuban Suite*. Havana-born Peña Campo, the only living composer featured on this programme, took the lessons of Gershwin, Montsalvatge and Bernstein to heart early on, although she initially studied only violin. She subsequently took further training in contemporary composition, but her greatest inspiration has always been and still remains Cuban folk music. The *Cuban Suite* (2017), a commission from the Rgheingau Musik Festival, tells the musical story of the island in four movements. The Cuban-European Youth Academy, founded in 2014 by Thomas Hengelbrock and the Balthasar Neumann Academy to create connections between young Cuban and European musicians, gave the first performance of the suite under Duncan Ward in 2017. The *Cuban Suite* gets off to a swinging start with Peña Campo's own version of perhaps the most famous Cuban dance, the mambo. The second movement, *Dos Palabras*, is a personal message to her friends and is infused with Cuban rhythms. The two words referred to in the title are *Los quiero* — I love you — and provide the inspiration for an intimate love song. *Canto del abuelo* (Grandfather's song), the third movement, refers to *santería*, the main Afro-Cuban religion; this religion is a fusion of ideas from the Roman Catholic faith and the beliefs of the African Yoruba tribe, which has been well represented in Cuba since the period of slavery. The music of this religion is principally intended to create a type of ecstatic trance, as can clearly be heard. The final movement, *Conga*, features yet another very different but equally important aspect of Cuban life, the carnival of Santiago de Cuba. Peña Campo makes it into a true celebration, one that offered Philzuid and Duncan Ward the opportunity not only to showcase their rhythmic finesse but also to dance, filled with musical persuasion and conviction, into 2024. For those who were there this will be a great memory; for those hearing it for the first time it will be a splendid virtual journey to America and Latin America.

C'est à un concert du Nouvel An différent des années précédentes que Philzuid a invité son public en janvier 2024. Peu de sonorités classiques traditionnelles, nulle valse straussienne, mais une fête pleine de swing, aux accents jazzy et caribéens. L'orchestre dirigé par Duncan Ward a présenté des œuvres enlevées de George Gershwin, Xavier Montsalvatge, Leonard Bernstein et Jenny Peña Campo avec la mezzo-soprano Adriana Bignagni Lesca, prouvant que même au concert de musique symphonique, il est parfois difficile de rester assis.

C'est cette atmosphère faite d'excitation, de danse et de nouveaux départs que l'on retrouve sur cet enregistrement, véritable manifeste d'un orchestre capable de tout et qui swingue aussi bien qu'un *big band* ou un groupe de musique exotique. C'est le cas notamment de l'ouverture en forme de marche issue de la comédie musicale *Strike Up the Band* de George Gershwin. Presque une parodie de marche militaire, cette œuvre accompagnait le lever de rideau de la comédie musicale que Gershwin écrivit en 1927 et qui connut d'abord un échec cuisant. Gershwin était alors déjà un compositeur réputé, qui avait fait ses preuves dans la comédie musicale, avec *Oh Kay!* et *Funny Face* notamment, et qui avait connu un grand succès avec sa *Rhapsody in Blue* (1924). L'explication du flop que connut l'œuvre est à rechercher du côté de son sujet : Gershwin, son frère Ira, auteur du texte, et le dramaturge George Kaufman en firent une satire acerbe de l'influence des grandes entreprises sur la politique étrangère des États-Unis. Ainsi, le protagoniste de l'histoire, le fabricant de chocolat Horace J. Fletcher, veut obtenir du gouvernement américain qu'il augmente les droits de douane sur le chocolat suisse. Lorsque le gouvernement refuse, il forme le rêve de mener une armée contre la Suisse. Ce n'est qu'après le krach boursier d'octobre 1929, lorsque l'œuvre revint à Broadway dans une version révisée avec quelques nouvelles chansons, que son génie fut enfin reconnu. Entre-temps, l'ouverture, qui

n'avait pas été modifiée, était devenue une œuvre à part entière, régulièrement jouée en concert. La pièce aurait coûté de nombreux efforts à son compositeur. Un soir, Ira trouva son frère, couché dans son lit à l'hôtel, bien réveillé ; son seul commentaire fut : « Je l'ai. » Il lui joua immédiatement la partition.

Identité afro-cubaine

À cette époque, Gershwin, en utilisant des éléments tirés du *blues* et des *spirituals* dans des œuvres classiques sérieuses, était déjà un modèle pour nombre de compositeurs. C'était le cas également de Xavier Montsalvatge : le compositeur catalan, qui étudia le piano et la composition à Barcelone, s'inspirait aussi bien de la musique folklorique catalane que de l'œuvre d'Arnold Schoenberg, mais c'est avec un cycle de chansons inspiré par la musique et la poésie des Caraïbes, plus précisément de Cuba, qu'il connut son plus grand succès. Il y reste proche du tempérament espagnol, avec une musique « originellement espagnole, exportée outre-mer et réimportée dans notre pays ». La rythmique apportée à Cuba par les esclaves africains, qui, avec des influences de la habanera, de la guajira et de la rumba cubaine, joue un rôle important dans *Cinco canciones negras*, n'est, elle, pas d'origine espagnole. *Canción de cuna para dormir a un negrito* fut composée dès 1945. Cette chanson pleine d'espoir sur des paroles d'Ildefonso Pereda Valdès, créée par la soprano Mercè Plantada, connut un tel succès que Montsalvatge décida d'en faire un cycle. Il y ajouta quatre chansons sur des textes d'autres poètes afro-cubains partageant une tonalité anti-impérialiste et abordant subtilement des questions telles que le racisme et le colonialisme. Par exemple, la première chanson, *Cuba dentro de un piano*, évoque avec nostalgie l'époque où l'influence américaine était dominante sur l'île, et la dernière chanson, *Canto negro*, est une célébration de l'identité afro-cubaine. Immédiatement après la création du cycle, Montsalvatge orchestra les chansons ; cette version fit rapidement le tour du monde. Philzuid les a interprétés avec la mezzo-soprano Adriana Bignagni Lesca.

Leonard Bernstein s'inspira également de l'œuvre de Gershwin. Il écrivait des comédies musicales aussi facilement que des symphonies élaborées, mais il puisait aussi avec bonheur son inspiration au jazz, au blues et aux éléments afro-américains. Comme Gershwin, il cherchait à être reconnu avant tout comme un compositeur « sérieux », mais il devint un grand de Broadway malgré lui. Ce succès se manifesta dès 1944 avec *On the Town*, une comédie musicale qui raconte l'histoire de trois marins sur le point de partir au front et qui célèbrent la vie à New York. Basée sur *Fancy Free*, un ballet sur une musique de Bernstein, la comédie musicale devint ainsi un grand succès à la fin de la Seconde Guerre mondiale et connut près de cinq cents représentations en un an et demi. Lorsqu'un film basé sur la comédie musicale fut réalisé en 1949, une grande partie de la musique de Bernstein fut remplacée par de nouvelles œuvres, celles de Bernstein étant jugées trop sophistiquées.

Bernstein avait déjà tiré une œuvre orchestrale de la comédie musicale, et ses *Three Dance Episodes from On the Town* trouvèrent autant de succès en concert que la comédie musicale à Broadway. Le premier épisode est une scène de rêve extatique dans laquelle l'un des marins, le timide Gabey, rêve qu'il rencontre la jeune femme de l'affiche du métro. Dans le mélancolique *Lonely Town*, le même Gabey voit un autre marin flirter avec une jeune femme, puis la rejeter pour sa naïveté. La dernière section, *Times Square: 1944*, porte sur la place la plus célèbre de New York, mais est aussi une série de variations sur le thème le plus connu de la comédie musicale, *New York, New York* (à ne pas confondre avec la célèbre chanson de Frank Sinatra du même titre). Les trois scènes de danse présentent tout ce qui forgera plus tard le Bernstein caractéristique : des cordes nostalgiques, des cuivres qui swinguent et une musique imprégnée d'influences du jazz et du blues.

Enfin, avec la *Cuban Suite* de l'arrangeuse et compositrice Jenny Peña Campo, originaire de La Havane, Philzuid revient à la principale source d'inspiration des chansons de Xavier Montsalvatge : la musique folklorique cubaine. Peña Campo, la seule compositrice de ce programme encore en vie, qui commença la musique avec le violon, prit très tôt à cœur les leçons de Gershwin, Montsalvatge et Bernstein. Si elle se forma à la composition, sa plus grande inspiration fut et reste la musique folklorique cubaine. En quatre mouvements, la *Cuban Suite* (2017) raconte l'histoire musicale de l'île. Peña Campo écrivit cette œuvre à la demande du Rheingau Musik Festival. La Cuban-European Youth Academy, fondée en 2014 par Thomas Hengelbrock et l'Académie Balthasar Neumann pour mettre en relation de jeunes musiciens cubains et européens, créa l'œuvre sous la direction de Duncan Ward. Elle démarre sur les chapeaux de roue avec la danse cubaine sans doute la plus célèbre, le mambo. Le deuxième mouvement, *Dos Palabras*, est un message personnel, imprégné de rythmes cubains, adressé aux amis de la compositrice. Les deux mots du titre *Los quiero*, « je t'aime », ont donné naissance à une chanson d'amour intime. *Canto del abuelo* (« la chanson du grand-père »), le troisième mouvement, fait référence à la principale religion afro-cubaine, la santería. Celle-ci mêle des idées issues de la foi catholique romaine et de la religion de la tribu africaine des Yorubas, bien représentée à Cuba depuis la période de l'esclavage. Cette musique est principalement destinée à provoquer une transe extatique, ce que l'on peut entendre ici. Le dernier mouvement, *Conga*, met en scène un autre aspect très différent mais tout aussi important de la vie cubaine, le carnaval de Santiago de Cuba. Peña Campo en fait une véritable célébration et, ce faisant, offre à Philzuid, placé sous la direction de Duncan Ward, l'occasion de mettre en valeur sa finesse rythmique. Pour ceux qui étaient présents au concert, cela restera un heureux souvenir, et pour ceux qui l'entendent ici pour la première fois, c'est à un magnifique voyage virtuel dans des lieux (latino-)américains qu'ils sont conviés.

14

Paul Janssen

Het was een ander Nieuwjaarsconcert dan voorgaande jaren dat Philzuid in januari 2024 presenteerde. Weinig traditioneel klassieke noten en al helemaal geen walsen van de familie Strauss, maar een swingend muziekfeest vol dansen doordrenkt met jazzy en Caribische ritmes. Duncan Ward leidde het orkest met strak swingende hand door opwekkende partituren van George Gershwin, Xavier Montsalvatge met mezzo-sopraan Adriana Bignagni Lesca, Leonard Bernstein en Jenny Peña Campo en bewees dat stil zitten bij een concert van een symfonieorkest soms een zware opgave kan zijn.

Het is deze sfeer van opwinding, dans en nieuw begin die gevangen is in de live-opnamen op deze cd van Philzuid, een manifest van een orkest dat alles aankan en net zo gemakkelijk swingt als een bigband of een exotisch dansorkest. Dat eerste is vooral het geval in de marsachtige opening: de Ouverture uit de musical *Strike Up the Band* van George Gershwin. Het werk, bijna een parodie op een militaire mars, was de curtain-raiser voor de musical die Gershwin in 1927 schreef en die in eerste instantie jammerlijk flopte. Gershwin was toen al een componist van naam en faam die zich bewezen had met musicals als *Oh Kay!* en *Funny Face* en die grote successen vierde met zijn *Rhapsody in Blue* uit 1924. Dat de musical geen succes was had alles te maken met het onderwerp. Gershwin, zijn broer Ira die tekende voor de liedteksten en toneelschrijver George Kaufman hadden er een scherpe satire van gemaakt die die invloed van grote bedrijven op de buitenlandse politiek van Amerika tot onderwerp had. Zo wil de hoofdpersoon in het verhaal, chocoladefabrikant Horace J. Fletcher de Amerikaanse regering bewegen op het invoertarief op Zwitserse chocola te verhogen. Als de overheid weigert, droomt hij dat hij een leger aanvoert dat ten strijde trekt tegen Zwitserland. Natuurlijk wint Amerika, maar dan blijft Fletcher ook niet helemaal zuiver op de graat. Pas nadat het werk na de beurskrach van oktober 1929 in een herziene versie met een aantal nieuwe songs weer op Broadway kwam werd de genialiteit van de musical erkend. De Ouverture, die hetzelfde

was gebleven, was toen al uitgegroeid tot een orkestwerk dat regelmatig het concertpodium haalde. Het verhaal gaat daarbij dat het werk Gershwin behoorlijk wat moeite kostte. Na vier pogingen aan de piano, vond Ira zijn broer op een nacht klaarwakker in bed in een hotel. ‘Ik heb het’, was het enige commentaar van George. Hij speelde het meteen voor en daar was de starend naar het plafond ontstane krachtige opening van *Strike Up the Band*.

Afro-Cubaanse identiteit

Gershwin was toen al de man die door het gebruik van elementen uit de blues en de spirituals in serieuze klassieke werken een voorbeeld werd voor velen. Zo ook voor Xavier Montsalvatge. De Catalaanse componist die in Barcelona piano en compositie studeerde liet zich net zo makkelijk inspireren door zijn eigen Catalaanse volksmuziek als door het werk van Arnold Schönberg, maar zijn grootste internationale succes bereikte hij met een liedcyclus geïnspireerd door de muziek en de gedichten uit de Cariben, om preciezer te zijn: uit Cuba. Zo bleef hij naar eigen zeggen dicht bij zijn Spaanse inborst met een muziek ‘die oorspronkelijk Spaans was, overzee geëxporteerd en gere-importeerd in ons land’. Niet-oorspronkelijk Spaans was de door de Afrikaanse slaafgemaakten naar Cuba gebrachte ritmiek die met invloeden van de habanera, de guajira en de Cubaanse rumba ook een belangrijke rol speelt in de *Cinco canciones negras*. Het werk begon in 1945 met *Canción de Cuna para dormir a un negrito*. Het hoopvolle lied op tekst van Ildefonso Pereda Valdès, in première gebracht door sopraan Mercè Plantada, was zo’n succes dat Montsalvatge besloot er een cyclus van te maken. Hij voegt vier liederen toe op gedichten van andere Afro-Cubaanse dichters die als gemeenschappelijk thema een anti-imperialistische toon hebben en zaken als racisme en kolonialisme subtiel aankaarten. Zo bezingt het eerste lied *Cuba dentro de un piano* nostalgisch de tijd voordat de Amerikaanse invloed op het eiland dominant aanwezig was en is het slotlied

Canto negro een viering van de Afro-Cubaanse identiteit. Direct na de première van de cyclus orkestreerde Montsalvatge de liederen. In deze georkestreerde versie gingen ze al snel de wereld over. Philzuid voerde ze uit met mezzo-sopraan Adriana Bignagni Lesca.

Portret van New York

Ook Leonard Bernstein nam een voorbeeld aan het werk van Gershwin. Niet alleen schreef hij net zo gemakkelijk musicals als doorwrochte symfonieën, ook liet hij zich dankbaar inspireren door jazz, blues en Afro-Amerikaanse elementen. Net als Gershwin zocht hij vooral erkenning als ‘serieus’ componist, maar werd hij tegen wil en dank een Broadwaygrootheid. Dat Broadwaysucces begon in 1944 met *On the Town*, een musical over drie zeelieden die op het punt staan naar het front te vertrekken en in New York nog even het leven vierden. De musical, gebaseerd op *Fancy Free*, een ballet op muziek van Bernstein, werd zo aan het einde van de Tweede Wereldoorlog een grote hit en beleefde in anderhalf jaar tijd bijna vijfhonderd uitvoeringen. Toen men in 1949 een film maakte naar de musical, verving men een groot deel van de muziek van Bernstein door nieuw gecomponeerd werk. De noten van Bernstein zouden te sophisticated zijn.

Bernstein had toen al een orkestwerk uit de musical gedistilleerd en zijn *Three Dance Episodes from On the Town* bleken op het concertpodium net zo succesvol als de musical op Broadway. De eerste episode is een extatische droomscene waarin een van de matrozen, de verlegen Gabey droomt dat hij de jongedame op de poster van de metro daadwerkelijk ontmoet. In het melancholische *Lonely Town* ziet dezelfde Gabey een andere zeeman flirten met een jonge vrouw en haar vervolgens afwijzen om haar naïviteit. In het laatste deel *Time Square 1944* staat niet alleen het beroemdste plein van New York centraal, ook is het een serie variaties op het bekendste thema uit de musical, *New York, New York* (niet te verwarren met dat door Frank Sinatra beroemd gemaakte lied met dezelfde titel). De drie dansscenes hebben alles in zicht wat Bernstein later tot

Bernstein zou maken: nostalgische strijkers, swingende blazers en muziek doordrenkt met invloeden uit de jazz en de blues.

Ritmische finesse

Met de *Cuban Suite* van de in Havana op Cuba geboren arrangeur en componiste Jenny Peña Campo keert Philzuid tenslotte terug naar de belangrijkste inspiratiebron voor de liederen van Xavier Montsalvatge: de Cubaanse volksmuziek. Peña Campo, de enige nog levende componist in het gezelschap, nam de lessen van Gershwin, Montsalvatge en Bernstein, hoewel ze in eerste instantie louter viool studeerde, al vroeg ter harte. Ze schoolde zich verder in de hedendaagse compositiepraktijk, maar haar grootste inspiratiebron is en blijft de Cubaanse volksmuziek. Zo vertelt ook de *Cuban Suite* uit 2017 het muzikale verhaal van het eiland in vier delen. Peña Campo schreef het werk in 2017 in opdracht van het Rheingau Musik Festival. De Cuban-European Youth Academy, in 2014 opgericht door Thomas Hengelbrock en de Balthasar Neumann Academy om jonge Cubaanse en Europese musici met elkaar in contact te brengen, bracht het werk in 2017 in première onder leiding van Duncan Ward. *Cuban Suite* gaat meteen swingend van start met Peña Campo's eigen versie van misschien wel de bekendste Cubaanse dans, de mambo. Het tweede deel, *Dos Palabras*, is een met Cubaanse ritmes doordrenkte persoonlijke boodschap aan haar vrienden. De twee woorden uit de titel luiden *Los quiero*, ik hou van jullie, en zijn de aanzet tot een intiem liefdeslied. *Canto del abuelo* (Het lied van de grootvader), het derde deel, verwijst naar de belangrijkste Afro-Cubaanse godsdienst, de santeria. Deze godsdienst is een samensmelting van ideeën uit het Rooms-Katholieke geloof en de religie van de Afrikaanse Yoruba-stam die sinds de periode van de slavernij op Cuba goed vertegenwoordigd is. De muziek van deze religie is vooral bedoeld om in een bepaalde extatische trance te geraken, en dat is te horen. In het laatste deel, *Conga*, klinkt weer een heel ander, maar even belangrijk aspect van het Cubaanse leven, het carnaval van

Santiago de Cuba. Peña Campo maakt er een waar feest van en bood Philzuid onder leiding van Duncan Ward hiermee de gelegenheid om de ritmische finesse te etaleren en vol muzikale overredingskracht en overtuiging 2024 in te dansen. Voor wie erbij was een mooie herinnering, voor wie het voor het eerst hoort een mooie virtuele reis naar Amerikaanse en Latijns-Amerikaanse oorden.

Paul Janssen

For even more great music visit
www.outhere-music.com/en/labels/fugalibera

© Simon Van Bortel

MENU

© Richard Puyane

Fuga Libera

Gershwin • Montsalvatge • Bernstein • Peña Campo